

Tessa Collins

DCERY KVĚTIN

Islandské
tajemství

Přeložila Diana Rykrová

Pět žen,
pět květín,
pět cest za poznáním

Ukázka z knihy:

„Ještě to nevzdávám. Ten obraz ke mně nějakým způsobem patří, ne?“

Zdalo se, že Dalia nad Soleyinou otázkou přemýšlí. „Ano, nejspíš patří. Nejde popřít, že ta žena je tvoje příbuzná.“ Začala se potutelně usmívat.

„Co kdybys prostě vyrazila na Island a vypátrala to na vlastní pěst? Pokud ti tady nikdo nedokáže dát odpověď a obraz zřejmě pochází z Gunnarovy rodiny... Vždyť máš teď spoustu času. A chceš zjistit, kdo to je.“

Daliina slova měla na Soley vyloženě elektrizující účinek. „Máš pravdu. A Richard pořád čeká na mou odpověď ohledně toho hudebního festivalu v Reykjavíku.“

„Máš tam vystupovat?“

Soley přikývla a uvědomila si, že Dalia s nimi dnes ráno nebyla, když o festivalu mluvila u snídaně.

Sestřenice se na ni povzbudivě podívala. „Tak na co čekáš?“

„Autorce se naprosto skvěle daří zkoumat hluboká témata, jakými jsou vlastní identita či rodina, a zároveň dokáže výtečně propojit minulost a přítomnost.“

„Tohle byl opravdu dojemný čtenářský zážitek a podobně jako u prvního dílu, i tentokrát se Tesse Collins podařilo nejen vystavět napětí a věrohodně vylíčit pocity hlavní hrdinky, ale i nádherně popsat dechberoucí krásu Islandu.“

– Čtenářské ohlasy z Thalia.de

DCERY KVĚTIN

DCERY KVĚTIN

Islandské tajemství

Tessa Collins

DCERY KVĚTIN

Islandské tajemství

Přeložila Diana Rykrová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Copyright © by Ullstein Buchverlage GmbH,
Berlin. Published in 2024 by Ullstein Taschenbuch Verlag
Translation © Diana Rykrová
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-247-4949-5 (ePub)

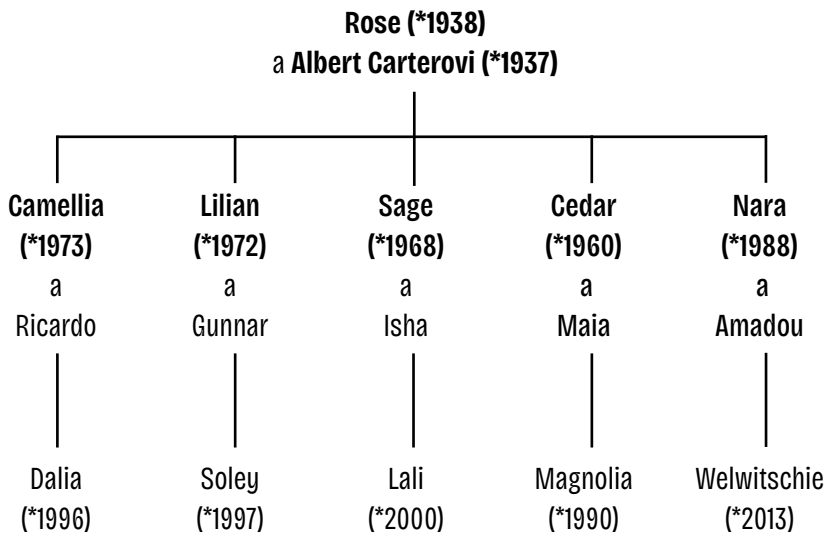
ISBN 978-80-247-4948-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-919-5 (print)

*Věnováno Christianovi
se vzpomínkou na náš roadtrip*

RODOKMEN

„Květiny jsou úsměvy Země.“

Ralph Waldo Emerson

Prolog

Island

1951

Sigrún bloudila pohledem po rozlehlé krajině. Půdu kolem jejího statku, který se nacházel jižně od městečka Akureyri, pokrývaly mechy a lišejníky. Původně patřila Ingvarovým rodičům, ale jeho otec před třemi lety nečekaně zemřel, když se snažil se sousedy z okolí nahánět ovce.

Muži vyrazili s koňmi do obtížně přístupného terénu, protože si mysleli, že právě tam některá zvířata najdou. Během několika hodin se přihnala strašlivá sněhová bouře, při níž přišel o život Ingvarův otec a jeden další muž. Našli je až o dva dny později, když sněhová vánice částečně polevila.

Ingvarova matka Arna se poté, co jí muži oznámili smutnou zprávu, téměř zhroutila a nešlo ji uklidnit. Ingvar, který svého otce pomáhal hledat, byl jako ochromený, když se k němu ta tragická skutečnost donesla. Ingvarova a Sigrúnina dcera Ylfa tou dobou ještě nebyla na světě, a tak svého dědečka nikdy nepoznala. Starší dvojčata Einar a Fannar naopak instinktivně vycítila, že jejich rodiče a babičku přemohl zdrcující smutek. Když se jim Sigrún snažila

vysvětlit, co se stalo, začali hořce plakat. Její tchán nebyl první obětí islandské nezkrotné divoké přírody. Téměř každá rodina, kterou Sigrún znala, ztratila někoho z příbuzných na rozbouřeném moři. A pokud muže navždy nepohltilo moře, svou daň si vybraly sopečné erupce, sněhové bouře, sesuvy půdy nebo jiné rozmary přírody. Smrt k životu neodlučitelně patřila, s tím vědomím Sigrún vyrůstala.

V tu chvíli se ze světnice ozval Ylfin pláč. Sigrún ve spěchu odvrátila pohled od okna, vzala z plotny hrnec, ve kterém zrovna vařila brambory, a zahrnala smutné myšlenky. Utřela si ruce do zástěry a spěchala do světnice, kde místnost zahřívál praskající oheň v kamnech. Ylfa ležela ve své postýlce a natahovala k matce hubené ručičky. Sigrún se nad ní s úsměvem sklonila a něžně dcerku pohladila po hladkých růžových tvářičkách. „Už máš zase hlad, miláčku?“

Ylfini bratři si hráli někde venku na dvoře. Ingvar Sigrún požádal, aby se v jeho nepřítomnosti postarala o ovce, které přečkávaly dlouhou zimu v ovčíně. Sigrún zvedla Ylfu z postýlky a pevně ji k sobě přitiskla. Okamžitě přestala plakat. Sigrún dcerku políbila do světlých vlásků a chvíli si vychutnávala důvěrnou blízkost, kterou mezi nimi cítila. Vzhledem k neustálému množství práce bylo až příliš vzácné mít čas se na chvíli zastavit, usebrat.

Ingvar byl s pár sousedy ve městě. Jelikož už několik hodin bez ustání sněžilo, Sigrún si začala dělat starosti. Soused si nedávno pořídil nové auto, kterým Ingvara do Akureyri odvezl. A přestože ji manžel neustále ujišťoval, že cestovat do města autem je mnohem bezpečnější než jet na koni, stejně její pochybnosti o supermoderním dopravním prostředku nedokázal zcela rozptýlit. Jen málo obyvatel na severu ostrova mělo vlastní vozidlo. Sigrún s manželem si ho finančně nemohli dovolit. Byli rádi, když se jim s dětmi vůbec podařilo nějak vyjít. Oba chlapci rostli rychleji, než bylo Sigrún milé, a kalhoty a svetry jim byly neustále malé. Navzdory

zdánlivě nekonečným nocím, kdy stejně nešlo dělat nic jiného než plést, Sigrún vůbec nestíhala. Zrovna včera dokončila další teplý svetr pro Fannara. Pak byl na řadě nový kus pro Einara.

Ylfa pomalu zavírala oči, ale Sigrún se neodvážila uložit dceru zpátky do postýlky. Místo toho s ní přešla k oknu světnice a zahleděla se do venkovního soumraku. Před ovčínem zahlédla Einara, jak opatrně vykukuje zpoza rohu. Nejspíš si hrál s bratrem na schovávanou.

Najednou Sigrún přemohl hluboký smutek. Udělala krok zpět a na chvíli zavřela oči. V žádném případě nemohla podlehnout zoufalství, které se ji pokaždé znovu pokoušelo pohltnout. Posadila se s Ylfou do křesla, kde její tchán strávil desítky let svého života. Světle hnědá látka už byla sedřená a posetá skvrnami, ale útulný kus nábytku působil stále odolně. Vždycky stál na tomto místě vedle okna a mělo tomu tak být i v budoucnu. Sigrún posunula křeslo o něco blíž ke kamnům. Pak pozorovala dcerku, jak sevřela malé prsty v pěstičky a spokojeně mlaskala ze spaní.

Sigrún přemýšlela, jestli není nevděčná. V mládí vždycky snila o tom, že bude mít vlastní hospodářství, že založí rodinu, že bude matkou. Všechna její přání se v posledních letech splnila. Její tchyně se po náhlé smrti manžela přestěhovala na východ ostrova ke svému mladšímu synovi. Sigrún a Ingvar jí několikrát nabízeli, aby zůstala s nimi, pokud Ingvar jako nejstarší syn převezme dědictví po otci, ale Arna trvala na tom, že nemůže zůstat bydlet tady, kde jí každý kout a každý kámen připomínaly zesnulého manžela.

Ingvar ani jeho matka netušili, jak dobře se do těch pocitů Sigrún dokázala vcítit. I její vlastní vzpomínky na doby dávno minulé visely nad touto rozlehlou krajinou jako hustá mlha. Nedokázala na minulost zapomenout ani v Akureyri.

A na statku svých rodičů cítila smutek, který doslova prosakoval ze zdí. Všude číhaly vzpomínky a jen čekaly na příležitost, aby znovu rozdmýchaly Sigrúniny emoce.

Opřela si hlavu a pokoušela se soustředit na přítomný okamžik. Měla tři zdravé děti, úžasného manžela, kterého milovala a ctěla. Sigrún znala Ingvara od dětství a odjakživa byl velmi mlčenlivý. Vyrůstala jen kousek od něj na statku svých rodičů spolu se dvěma sestrami, které už byly taky vdané. Nejmladší z nich, Vilborg, žila se svým manželem, rybářem, v západních fjordech, zatímco Steinunn, prostřední ze tří sester, se seznámila s učitelem a přestěhovala se s ním do hlavního města, kde teď pracovala v nemocnici. Sigrúniní rodiče byli velice nešťastní, že žádná z dcer nepřevezme jejich hospodářství. Vzdálenost mezi oběma velkými statky znemožňovala, aby se Sigrún a Ingvar starali o oba. Kdyby její rodiče už nežili, stavení by byla s největší pravděpodobností ponechána vlastnímu osudu a přírodě a časem by nevyhnutelně zchátrala.

Což nebylo nic neobvyklého. Po celém Islandu ležely ladem prázdné statky, protože mladé to táhlo do Reykjavíku. Mnozí ze Sigrúniny generace nechtěli trčet na venkově, kde se v podstatě nedalo dělat nic jiného než chovat ovce nebo rybařit. Sigrún se naopak jednoduchý život na statku líbil už jako dítěti. V mládí měla velké sny a na krátkou dobu si skutečně myslela, že se jí otevírá celý svět. V posledních letech si však uvědomila, že pro nic většího jednoduše není stvořená. Její rodiče byli sedláci, stejně jako prarodiče i jejich rodiče. Patřila na Island, k Ingvarovi a dětem.

Sigrún si povzdechla. Zamyšleně se rozhlédla po obývacím pokoji, prohlédla si starou vybledlou pohovku, kterou dostali darem od přátel, a podívala se na tmavou dubovou skříň vedle dveří do kuchyně. Nad malým jídelním stolem visela svatební fotografie, na níž měla Sigrún islandský kroj a Ingvar černý oblek. Ten den už ležel hluboko v minulosti. Od svatby s ní Ingvar mluvil ještě méně než předtím. Sigrún z toho nebyla vždycky nešťastná, protože někdy bylo mlčení pro všechny lepší.

Za dlouhých temných zimních nocí sedávala Sigrún u kamen a pletla. Zatímco její prsty navlékaly jedno očko za druhým, v hla-

vě se jí stále dokola přehrával stejný film. O její minulosti nevěděl nikdo jiný než ona sama. Nebo aspoň nikdo neznal celý příběh. Po všech těch letech mohla Sigrún konečně s vděčností vzpomínat na události, které se staly tak dávno. Ty sladké vzpomínky jí nikdo nemohl vzít.

Jednu ruku si přiložila na srdce. Zatímco Ylfa tiše oddechovala, Sigrún si na okamžik dovolila obrátit se do svého nitra. Její synové venku něco křičeli, ale ona si tuhle chvíli nechtěla nechat vzít. Až příliš intenzivně v sobě teď vnímala hluboko pohřbené emoce. Už nikdy by nedokázala milovat muže tak jako tehdy. Ingvar se k ní choval dobře, lepšího manžela si Sigrún v tehdejší situaci nedokázala představit, ale zároveň část jejího srdce zemřela. Nikdy by své pocity nedokázala nikomu vysvětlit, protože v životě zkrátka existovaly věci, které nijak nesouvisely s rozumem a nenesly v sobě nic praktického.

1

Dublin

Soley nevěřícně zírala na přední stranu bulvárního plátku, který ležel na posteli před ní. Nemohla uvěřit tomu, co vidí. Na nekvalitní fotografii byl Greg Fairchild na lehátku v červených plaveckých šortkách. Na stehnech mu seděla neznámá tmavovlasá kráska a líbala ho způsobem, z něhož se jí skoro chtělo zvracet. Žena štíhlá jako proutek, které podle jejího odhadu nemohlo být víc než dvacet, na sobě měla fialové nic. Bikiny jí sotva zakrývaly nejintimnější partie. Pod obrázkem byl odkaz k článku na další straně časopisu.

Soley ztuhlými prsty otočila stránku a prohlédla si další obrázky, které noviny otiskly ve velkorysé velikosti. Greg a slečna neznámá v těsném objetí explicitní pózy v soukromém bazénu, ruku v ruce na pláži a v baru, kde na sebe žíznivě civěli, jako by byli posledními lidmi na planetě. Soley se udělalo špatně. Tohle přece nemohla být pravda. Greg byl britský herec a lamač ženských srdcí s Oscarem a dvěma nominacemi na Zlatý glóbus – a už víc než rok byl oficiálně jejím přítelem. Jak jí to jen mohl udělat?

Špatná kvalita fotografií svědčila o tom, že paparazzi pořídili snímky z velké vzdálenosti. S největší pravděpodobností si Greg

vůbec nevšiml, že ho někdo fotí. Byl taky náležitě zaměstnán, že? Soley se hořce rozesmála. Smutnou pravdou bylo, že ji Greg podváděl s mladší dívkou. Copak spolu nebyli šťastní? Soley si doposud myslela, že ano.

Vzpomněla si, jak se seznámili na filmové premiéře v Londýně. Grega Fairchilda už předtím samozřejmě znala z filmů, novinových článků a různých akcí, kde na sebe čas od času narazili. Atraktivní herec natočil v posledních letech několik oceňovaných hitů, včetně hollywoodského trháku, v němž hrál vysoce postaveného amerického generála za druhé světové války. Za tuto roli se dočkal fantastických recenzí, bez jediné výjimky. Od té doby se vypracoval na vážného herce, kterého diváci jednoduše milovali.

Soley přejela rukou po stránce časopisu. Už článek zaregistroval? Jeho agent bude zuřit, ale mezinárodní tisk měl svůj skandál, z něhož bude náležitě těžit, dokud se neobjeví jiný přešlap nějaké další celebrity. Soley se bezmocně sesunula na polštář. V nitru cítila chlad a prázdnotu. Greg zničil jejich vztah a Soley neměla sebemenší tušení, co prováděl, když nebyli spolu.

Tehdy se do Grega okamžitě zamilovala. Nejprve si na film připili ve větší skupině lidí. Po premiéře už se od ní Greg prakticky nehnul. Půlku večera propovídali. Znal její hudbu a ukázalo se, že je vlastně její fanoušek.

Soley si přejela rukou po čele. Greg skutečně nebyl typickým fanouškem Flower Girl – což byl její umělecký pseudonym, s nímž sklízela úspěchy už víc než deset let. Začaly ji pálit oči. Vědomí, že mu zřejmě nestačila, ji moc bolelo. Od začátku byli často a na dlouhou dobu od sebe. Soley bývala celé měsíce na turné, kde měla jeden koncert za druhým, zatímco Greg často natáčel v zámoří. Před půl rokem byl v Austrálii a teď momentálně točil v jižní Africe. Mnohokrát je od sebe dělily tisíce kilometrů a krátké setkání mezi dvěma natáčecími dny nebo dvěma koncerty obvykle nebylo možné. Ale byli přece šťastní, nebo ne?

Soley se ještě nikdy v životě necítila tak podvedená. Ta situace ji naprosto zdrtila. Netušila, jak se má zachovat nebo co má říct, kdyby se jí na to někdo zeptal. A bylo zcela jisté, že k tomu dojde. Jako na zpěvačku se na Soley upírala velká pozornost a bylo jasné, že nebude trvat dlouho, než se na ni média vrhnou. Proč se s ní prostě nerozešel, když už nebyl šťastný?

Když jí začal zvonit mobil, překulila se přes postel, aby se podívala na displej. Volala Dalia, jedna z jejích sestřenic. Pravděpodobně už taky objevila článek v časopise, ale Soley teď nechtěla nic vysvětlovat. Tudíž vyzvánění ignorovala a počkala, až ustane. Drahá Dalia! Její statečná sestřenice, která se vydala úplně sama do Mexika, aby našla otce, kterého neznala a nikdy neviděla. Navzdory všemu se Soley musela při pomýšlení na ni v duchu pousmát. Dalia nakonec v Mexiku našla nejen otce, ale taky životní lásku. Soley z toho měla velkou radost, i když právě sama čelila rozpadajícímu se vztahu.

Když někdo zaklepal na dveře hotelového pokoje, leknutím nadskočila.

„Soley, jsi vzhůru?“ Byl to hlas Richarda Cunninghama, jejího dlouholetého agenta.

Obrátila oči v sloup. „Ne, ještě spím.“

„No jasně. Viděla jsi ten článek?“

Soley si povzdechla. „Jo.“

„Tak mi prosím laskavě otevři.“

„Teď není vhodná doba.“ Slezla z postele a stoupla si před dveře. „Uvidíme se za půl hodiny na rozhovoru pro *London Today*, ano?“

„Prosím, musíme nejdřív probrat, jakou pozici zaujmeš. Kromě toho mám nějaké nové dotazy a žádosti, které bychom měli vyřešit.“

„Teď ne, Richarde,“ prohlásila Soley tónem, který nepřipouštěl kompromisy. „O všem si můžeme promluvit později, ale teď potřebuju pár minut pro sebe. Jistě to chápeš.“

Zatímco čekala na jeho reakci, slyšela, jak si za dveřmi cosi tiše mumlá. Richard si často povídal sám pro sebe, když byl na Soley

naštvaný, ale teď už našťestí mlčel. Konečně uslyšela, jak se jeho kroky vzdalují.

Soley se vrátila k posteli a posadila se. Richard měl samozřejmě pravdu. Claire Gatmanová, reportérka, s níž měla mít Soley zanedlouho schůzku, se bude jistě okamžitě zajímat o Gregovu aféru. Přičemž šlo možná o víc než jen o aféru. To jim oběma nemohl prokázat laskavost a jednoduše vyložit karty na stůl? Nic by to nezměnilo na tom, že Soley byla tou, která dostala kopačky, ale aspoň by to nepůsobilo tak uboze. Rovněž by je to ušetřilo zbytečných zpráv v médiích a nepříjemných dotazů.

Znovu vzala noviny do ruky a prohlížela si dvojici před sebou. Jak dlouho už to celé trvá? Soley viděla Grega naposledy před čtyřmi týdny. Byli tehdy společně na grilovačce, kterou pořádal jeden známý režisér. Greg kvůli tomu dokonce přerušil natáčení na druhém konci světa. Soley si na něm ten večer vůbec ničeho nevšimla. Choval se jako obvykle. Byl šarmantní, milující, předcházel si ji. Rozbrečela se. Nedokázala říct, jestli její slzy podnítil smutek, nebo vztek. Noviny zmačkala a odhodila je na zem. Pak si horlivě utřela slzy z tváře.

Richard ji žádal, aby zaujala nějakou pozici. A přesně to udělá! Vyjádří se jasně a srozumitelně. Muž, který jí lže a podvádí ji, nemá nárok na místo v jejím životě. Greg zjevně toužil po něčem, co mu Soley nemohla dopřát. Rozhodně nehodlá kvůli nikomu ohýbat páteř. Pokud si myslel, že mu bude lépe s přítelkyní o polovinu mladší než ona, nehodlá mu v tom bránit. Greg dostal šanci a nevyužil ji. Soley měla dost starostí sama se sebou. Poslední měsíce se s tímhle uměle stvořeným nablýskaným světem, ve kterém se pohybovala skoro deset let, těžce potýkala. Na nevěrného přítele už zkrátka neměla sílu. Jednoznačný konec vztahu byl pro ni jediným správným řešením situace, a přesně to se chystala Claire Gatmanové říct.

Odhodlaně vstala a zamířila do koupelny, aby se připravila.

Pozdě večer stála Soley před deseti tisíci lidmi a spokojeně mávala publiku. Po třech předavcích, mezi nimiž nechyběl ani aktuální hit „You Know Who I Am“, byla zcela vyčerpaná. Dav před ní šílel a nenechal ji odejít z pódia. Jedna žena ve třetí řadě držela velký plakát s nápisem „Flower Girl, you make me happy“, což měla být narážka na první hit, který Soley proslavil – „I Make You Happy“. V první řadě se vášnivě líbal mladý páreček, zatímco žena vedle nich zvedala ruce do vzduchu. Dva teenageři se objímali a divoce poskakovali v rytmu bouřlivého potlesku.

Soley si odhrnula z čela zpocený pramen vlasů a zhluboka vydechla. Plná vděku se zadívala do davu, který vyzařoval energii jako stovky sopek při explozi. V tu chvíli fanoušci zpívali Soleyinu píseň z loňského léta. Z bezpočtu hrdel se ozývala první slova hitu „She’s Your Friend“. Soley se otočila a postupně si prohlížela všechny členy své kapely. Tommy bicí, Frank basa, Mitch klávesy, Kerry a Colleen elektrické kytary. Soley s touto pěticí muzikantů spolupracovala už léta. Společně tvořili dokonale sehraný tým, v němž každý přesně věděl, kdy je jeho čas a kde je jeho místo. Velmi dobře si rozuměli i v osobní rovině, jinak by několikaměsíční turné přes půl světa nezvládli, protože často jednoduše nebyla příležitost stáhnout se do soukromí.

Richard byl tehdy proti, nesouhlasil, aby si Soley vybírala muzikanty do kapely podle sympatií. Důrazně jí doporučil, aby při výběru v první řadě zohlednila profesní faktory. Soley však dala na intuici a strávila s jednotlivými hudebníky pokaždé několik hodin, diskutovala s nimi a vyptávala se na jejich přání a plány do budoucnosti, aby zjistila, jestli mezi nimi funguje ta správná chemie. Osm dalších kandidátů okamžitě odmítla, ale těchto pět adeptů si Soley získalo hned. I teď, po mnoha letech, byla se svým rozhodnutím stále spokojená. Lepší kapelu si nedokázala představit.

Tiše poděkovala hudebníkům a pak se otočila zpět k fanouškům, kteří stále nadšeně hulákali píseň „She’s Your Friend“. Soley zavřela oči, pak se přidala k refrénu, zvedla ruce a mávala jimi do rytmu hudby. I ostatní členové kapely se k písni postupně přidávali. Soley si užívala jásot publika a zcela se oddávala emocemi nabité atmosféře. Když znovu otevřela oči, spatřila rozzářené tváře lidí, kteří se dostali až k přední části pódia.

Velkoryse vysílala vzdušné polibky do všech stran. Když se fanoušci dožadovali dalšího předavku, lítostivě zavrtěla hlavou. Už přetahovala o půl hodiny a nechtěla ještě víc zneužívat dobrou vůli pořadatele, s nímž byly dohodnuty pevné časy. „Děkuji vám!“ zavolala do publika. „Jste nejlepší fanoušci na světě! Dubline, vrátím se!“

Fanoušci pískali a křičeli, dav šlel, skákal a tančil, jako by nebylo zítřka. Soley pokynula muzikantům, že show už opravdu skončila. Když na kraji pódia zahlédla Richarda, kývla na něj a opustila kužel prudkého světla, který celý večer kopíroval každý její pohyb.

„Miluji tě,“ konstatoval Richard s úsměvem.

Soley se zamyšleně podívala na hlučící dav před pódiem, který stále doufal, že se Flower Girl přece jen nechá zviklat a ještě jednou se vrátí.

„Ano, miluji mě,“ přitakala.

Proč si tedy v tu chvíli připadala tak bezcenná a zbytečná? Zničehonic jí před očima probleskly fotky zachycující Gregovu nevěru. Co to tady vlastně předvádí? Zpívá, tančí a chová se jako o deset let mladší, než ve skutečnosti je. A dostává za to značně naddimenzovaný královský plat. V posledních letech pravděpodobně dostávala víc, než si za celý život vydělá ne jeden těžce pracující dělník, který dře jako otrok. Začaly ji pohlcovat pochybnosti. Pochybovala o své kariéře, o sobě jako umělkyni a osobnosti veřejného zájmu.

„Co je s tebou?“ Richard si ji pátravě prohlížel.

Soley zavrtěla hlavou. „Nic. Nic mi není.“

Svraštil čelo. „No, vzhledem k té katastrofě, kterou Greg navařil, o tom upřímně pochybuju.“

„Greg je pasé,“ odpověděla Soley rázně a zamířila do šatny. Tvář jí pod make-upem celá hořela.

Richard vyrazil za ní. Bylo zřejmé, že tohle téma pro něj ještě neskončilo.

„A dneska večer už o něm nechci mluvit,“ pokračovala rozhodným tónem.

„To bys ale měla, Soley,“ funěl za ní Richard. Vzhledem k jeho prostorově výrazné figuře pro něj bylo poměrně obtížné dohnat Soleyiny mrštné kroky.

Přede dveřmi do šatny se na svého agenta obrátila. „Richarde, myslím to vážně. Je mi jedno, jak se k tomu stavíš ty. Greg je moje soukromá záležitost. A pro mě tenhle vztah skončil.“

Richard si otřel zpocené čelo. „Soley, prosím, nech si to ještě jednou projít hlavou. To, že žiješ – nebo jsi, dejme tomu, žila – se známým hercem... tvé kariéře rozhodně neuškodilo.“

Soley přivřela oči. „Chceš říct, že mí fanoušci navštěvují moje koncerty jen proto, že chodím s podvodníkem a lhářem?“

Richard protočil oči. „Nepřekrucuj prosím moje slova. Samozřejmě že chodí na tvoje koncerty kvůli tobě, kvůli tvé hudbě. Ale...“ Zdálo se, že hledá správná slova. „Ale Flower Girl je víc než jen hudba a zpěv. Jsi kompletní balíček. Tvoje publikum zajímají všechny aspekty tvého života.“

„Možná přesně tohle už nechci.“ Tak a bylo to venku.

Richard se zatvářil skepticky. „Co tím chceš říct?“

„Že možná prostě už nemám chuť být tenhle... kompletní balíček.“

„Soley, tví fanoušci tě milují. Vyloženě ti zobou z ruky a tvou hudbu by si kupovali i ve chvíli, kdy bys jen odzpívala telefonní seznam. Máš velké štěstí.“

„Jo, možná...“ Soley na okamžik zavřela oči. „Potřebuju teď chvílku pro sebe, Richarde. Prosím, postarej se, aby nás nejpозději do patnácti minut odvezli do hotelu. Jsem šíleně unavená.“

Agent přikývl. „Jasně, zařídím to. A prosím, zkus ty svoje pochybnosti ještě jednou přehodnotit. Jiní umělci by byli...“

„... vděční, kdyby dosáhli takové kariéry,“ doplnila Soley větu, kterou od Richarda slyšela v posledních letech nejméně tisíckrát. „Uvidíme se za chvílku.“

Otevřela dveře a vešla do šatny. Vyčerpaně se sesunula na židli před velkým zrcadlem a pozorně si prohlížela svůj obličej. Pak si vzala vatový tampon a začala si důkladně čistit pleť. Když se podívala na svou tvář bez make-upu, měla skoro pocit, že právě shodila druhou kůži. Sáhla po mobilu a podívala se na displej. Greg se jí už nescetněkrát pokoušel dovolat. Co jí chce ještě vykládat? Zavrtěla hlavou a zrovna se chystala učesat si vlasy, když jí mobil začal zvonit znovu. Greg. Krátce zaváhala, než hovor přijala.

„Soley, to jsem já. Volal jsem ti nejmíň tisíckrát...“

„Měla jsem vystoupení,“ přerušila ho hrubě.

„Vždyť já vím.“ Zněl roztržitě. „Soley, viděla jsi... já.... Nejsm si jistý, jestli jsi...“

Rozesmála se. „Co ode mě chceš, Gregu?“

„Viděla jsi ty fotky?“

„Viděla,“ ubezpečila ho úsečně.

„Soley, měli bychom si co nejdřív promluvit. Opravdu to není tak, jak to vypadá,“ začal nesměle.

Nejstarší výmluva na světě. „Jo, jasně,“ opáčila Soley chladně. „A jak to podle tebe vypadá?“

„Soley, prosím. Není to... My nejsme... My...“

„Gregu, fotky někdy řeknou víc než tisíc slov. Prokaž nám oběma laskavost a nedělej to ještě horší, než už to je.“

„Ale takhle to není. Nechci se...“

„Víš co, Gregu?“ Soley se usmála na svůj odraz v zrcadle. „Vážně s tebou teď nechci mluvit. Prostě to mezi námi v tomhle bodě jednoduše ukončíme. Sbohem.“ Ačkoli se chystal něco namítat, Soley zavěšila. Z jejího pohledu už nebylo co dodat. Greg už nepatřil do jejího života.

Sáhla po nádobce s krémem a začala si jím potírat obličej.

2

Druhý den ráno ji z hlubokého spánku probudilo klepání na dveře. Zamrkala a chvíli jí trvalo se zorientovat, kde vlastně je. „Ano, prosím?“ Rychle se posadila.

Vzápětí uslyšela cvaknutí zámku, načech se ve dveřích objevil vysoký mladík s vozíkem. Skutečnost, že na něj Soley rozespale kouká z postele, ho zjevně dost iritovala.

„Promiňte,“ řekla a pokusila se o úsměv. „Neslyšela jsem budík. Normálně nesnídám v pyžamu.“ Popadla župan, který visel přes židli vedle ní, a přehodila ho přes sebe.

„V pohodě,“ odvětil zaměstnanec hotelu o něco smířlivěji a obrátil se, aby mohl vozík posunout ke stolu.

Soley vstala, vzala si ze židle tašku a vyndala z peněženky bankovku. „To je pro vás.“

Mladík se usmál. „Děkuji mnohokrát.“

„Já děkuji vám.“ Soley ukázala na táč se snídaní.

U dveří se znovu otočil. „Mimochodem, jsem váš velký fanoušek.“

Soley se musela pousmát. „Díky za ty květiny. To je milé.“

Popřál jí hezký den a odebral se k odchodu.

Soley si prohlédla pestrou nabídku jídla: Klobásky, párečky, pečené fazole, croissanty, toasty, sýr, šunka, míchaná vejce a grilovaná rajčata. Při pohledu na to všechno se jí udělalo skoro špatně, protože po přečtení článku o Gregovi jaksi ztratila chuť k jídlu. Měla včera snídani rovnou zrušit, pomyslela si. Obvykle pro ni bylo první jídlo dne velmi důležité, obzvláště ráno po koncertě, a užívala si, když mohla sama v klidu a pohodlně posnídat v hotelovém pokoji. Dnes ji však nelákal ani klid, ani jídlo. Chtěla prostě jen odjet domů. Do Cornwallu. Do Blooming Hallu.

I když už mnoho let neustále cestovala po světě, domovem pro ni doposud bylo zahradnictví jejích zesnulých prarodičů. Tam vyrůstala, tam bydleli její rodiče, kteří mezitím převzali vedení podniků. Žila tam taky její teta Nara s dcerou Welwitschie a sestřenicí Dalia. V tu chvíli si Soley nedokázala představit, kde na světě by byla raději. Vzpomínala na květinové záhony, které se teď na začátku léta pyšnily těmi nejkrásnějšími barvami. Na vůni nejrůznějších květin, které se mísily a vytvářely neskutečný koktejl vjemů. Na bzučení a hučení hmyzu, který pilně přelétával z květu na květ, aby nasbíral nektar.

Soley se zabořila do křesla a zaklonila hlavu. Musí své rodině říct, že je opět svobodná. Máma s tátou bulvární noviny nečtou a i Nara s Dalií mají nejspíš lepší věci na práci než se starat o novinky ze světa takzvaných bohatých a krásných. Možná bude mít Soley štěstí a bude jim moci novou situaci vylíčit vlastními slovy.

Znovu se ozvalo zaklepání na dveře. Soley se postavila. „Ano?“

„To jsem já,“ ozval se z chodby Richardův hlas.

Otevřela a pustila ho dovnitř.

„Co je s tebou?“ zeptal se překvapeně. Znal Soley jen ve chvílích, kdy byla pečlivě oblečená, učesaná a nalíčená.

Ušklíbala se. „Zaspala jsem,“ vysvětlila a ukázala na vozík. „Už jsi snídál?“

Zavrtěl hlavou.

„Nabídni si. Já stejně nemám hlad.“ Nalila si kávu. „Bohužel tu mám jen jeden šálek.“

Richard ledabyle mávl rukou a vydal se za Soley ke stolu. „Nevadí. Stejně už jsem dvě kafe měl.“ Bez váhání si vzal toast a obložil ho několika plátky sýra a šunky. „Taky bys měla něco sníst. Včerejší noc byla dlouhá a vyčerpávající.“

Soley nereagovala, jen se postavila k oknu a hleděla ven do mlhy, která se vznášela nad ulicí před hotelem.

„Příšerný počasí,“ poznamenal Richard.

„Normální letní počasí,“ opravila ho Soley.

„Ale pro mě léto znamená slunce a modrou oblohu,“ odpověděl mezi mlaskáním.

„Tady v Dublinu to neplatí.“

Dokonce i v jejím rodném Cornwallu, kde slunce svítilo ještě častěji než v jiných oblastech království, nebyly dešť a mlha v červnu ničím neobvyklým. Soley se počasím nikdy netrápila. Odjakživa byla přizpůsobivá a stejně na něm nemohla nic změnit.

„Když už mluvíme o špatném počasí,“ pokračoval Richard, jen co dojedl toast. „Včera jsem na poslední chvíli dostal dotaz z Islandu. Za pár týdnů se v Reykjavíku koná velký hudební festival a jeden z top účinkujících jim kvůli nemoci vypadl. Zvali tě už vloni, ale ty jsi tehdy nechtěla.“

Soley lhostejně pokrčila rameny. Island byl rodnou zemí jejího otce, ale ten ji odjakživa od cesty tam odrazoval. Příliš špatné počasí, příliš osamělá země, příliš podivínští lidé a – pro hvězdu, jakou byla ona – příliš málo diváků. Moc malé, moc stísněné, moc chladné. Země, která by se jí nelíbila. A vypadalo to, že ani otci se po jeho vlasti příliš nestýská, protože od té doby, co se oženil se Soleyinou matkou, se na Island nikdy nevrátil.

„Nabízí slušný honorář, Soley,“ pokračoval Richard. „Dokonce hodně slušný. Prosím, zkus si to ještě jednou v klidu promyslet. Ten včerejší koncert byl zatím poslední. O dalších termínech ještě

jednám. Intermezzo na Islandu by se nám vlastně dost hodilo. A zas bys jednou měla úplně čerstvé publikum.“

Soley si povzdechla. „Richarde, opravdu teď potřebuju strávit nějaký čas v Blooming Hallu. Flower Girl si teď prostě dává vysílací přestávku.“ Odmlčela se. „Nechci jet na Island. Jasný?“

„No, Reykjavík taky není žádný pupek světa,“ podotkl Richard. „Na celým ostrově nežije ani půl milionu lidí. Nejspíš je to tam spíš taky takový venkovský. Stejně jako v Cornwallu.“

Soley se otočila a vyčítavě se na něj zadívala. „Island ale *není* Cornwall.“ Založila si ruce v bok. „Copak nevidíš, že jsem úplně vyčerpaná?“

„Ten koncert by byl až za pár týdnů. Do té doby by sis mohla trochu odpočinout.“ Zdálo se, že to prostě nechce pochopit. „Oni tě tam opravdu bezpodmínečně chtějí. Tak se na tu nabídku zkus aspoň podívat, aspoň to zvaž.“

„Já nevím.“ Soley se posadila na postel.

„Soley, prosím. Je to skvělá příležitost. Bude to obří akce. Islandani jsou svými fantastickými hudebními festivaly proslulí. Potkala bys tam kolegyně, nový interprety, bylo by to...“

„Fajn,“ přerušila ho otráveně. „Dokdy se musím rozhodnout?“ Spokojeně přikývl. „Dva nebo tři dny určitě máš. Ale čím dřív se...“

„Jasně,“ přerušila ho. „Teď bych se ráda připravila.“

Richard se zvedl. „Uvidíme se za chvíli dole, ano?“

Soley přikývla.

Zrovna když se chystala vyrazit do koupelny, zazvonil jí mobil. Volala Dalia.

„Dobré ráno, sestřenko,“ pozdravila ji Soley s úsměvem. Vyhlídkou, že se brzy vrátí domů, jí znatelně zvedla náladu.

„Dobré ráno, Soley. Tak jaký byl koncert?“

„Šlo to skvěle a byla to opravdu zábava,“ odpověděla upřímně.

„Paráda. Kdy přijedeš do Blooming Hallu?“ chtěla vědět Dalia.

Soley se musela smát. „Chybím vám snad?“

„Neustále. To ale dobře víš, kočko!“

„Za chvíli vyrážíme. Ještě se musím osprchovat, sbalit si věci a pak se vydáme na cestu. Už se obrovsky těším,“ řekla Soley.

„My se taky těšíme. Welwitschie už se nemůže dočkat. Celá natěšená tady pobíhá kolem.“

„Neumíš si představit, jak moc se mi po Blooming Hallu stýská.“

„V tom případě je načase, abys přijela. Krom toho jsme v kůlně našly tvůj obraz.“

Soley nechápala, co tím Dalia myslí. „Obraz?“

„Ano, přesněji řečeno olejomalbu. Máš tam na sobě takový staromódní šaty s vysokým límcem. Musela vzniknout na nějakým maškarním večírku,“ pokračovala sestřenice.

„Ale já nemám žádnou olejomalbu,“ namítala Soley zmateně. „To bych věděla.“

„Ale ano, našli jsme ten obraz v kůlně. Musela ho tam schovat babička.“

„Babička?“ Soley Daliina slova pořád nedávala smysl. „Kde by vzala olejomalbu, na který jsem já?“

„To netuším. Taky jsme se s Narou divily. Ale ta žena na obrazu jsi určitě ty. Až dorazíš, ukážeme ti ho.“

„No dobře, v tom případě jsem teda vážně zvědavá.“

Ukončily rozhovor a Soley se konečně vydala do koupelny, aby se osprchovala.

3

Cornwall

„Přijela jsi právě včas!“ vykřikla Dalia a spěchala k Soley, která zrovna vystupovala z taxíku.

Soley sestřenici objala a byla ráda, že je konečně doma. Řidič jí vyložil zavazadla před domem a ona se vyprostila z Daliina sevření, aby zaplatila.

V tu chvíli se z rodinného sídla vyřítila Welwitschie. „Soley je tady!“ vykřikla.

Soley Nařinu dceru objala a pohládila ji po vlasech. „Daří se ti dobře, zlatíčko?“

Welwitschie přikývla. „Zítra mám volno ze školy, protože učitelé jedou na výlet.“

Soley se rozesmála. „Tak to bych se taky radovala.“

Spolu s Narou vyšli z domu i rodiče a pozdravili Soley tak, jako by se neviděli celé roky.

Poté, co všechny objala, zavřela na chvíli oči a zhluboka se nadechla. „Nemáte ani tušení, jak je příjemné být zase tady. Jak moc jste mi chyběli,“ řekla.

Maminka Soley objala kolem ramen a láskyplně se na ni usmála. „Je pěkné mít své dítě zase doma. Jsme na tebe tak pyšní, miláčku.“

„Co kdybychom šli ven na terasu,“ navrhl otec. „Myslím, že nastal čas na cornwallský čaj o páté.“

Soleyina matka přikývla. „Welwitschie a Nara upekly *scones*. Speciálně pro tebe.“

Soley dojatě pohlédla nejprve na svou nejmladší sestřenicí a pak na Naru. „Jste nejlepší.“

Všichni společně obešli dům až na terasu, kde stál s láskou prostřený stůl. Vedle lákavě vonících *scones* byla položená marmeláda, mléko a hustá smetana. Z šálků se linula vůně horkého černého čaje. Soley se posadila mezi maminku a Dalii.

„Nabídni si,“ vyzvala ji matka. „Máš za sebou dlouhou cestu.“

„Měli jsme štěstí, dneska se jelo dobře,“ vyprávěla. Zamyšleně bloudila pohledem po rodinném sídle a prohlížela si voňavé růže, které teď nádherně kvetly, a palmy, jimž se v mírném cornwallském podnebí dařilo už mnoho let. „Co by asi řekla babička, kdyby nás tu teď viděla sedět?“

„Jednoduše by se k nám přidala a vypyťovala se tě na všechny tvoje poslední koncerty.“

„Bylo to úžasné,“ odpověděla Soley a vděčně se usmála. „Fanoušci jsou skvělí. Když jsem minulý týden vystupovala v Liverpoolu, někteří z nich se shromáždili před hotelem a zpívali ‚I Make You Happy‘, když jsem přijížděla. A to jsme měli kvůli dopravní zácpě tříhodinové zpoždění a tihle lidé tam vydrželi čekat jen proto, aby mě na pár minut viděli. Přitom lilo jako z konve a někteří byli promočení na kost. To si neumíte představit.“

„Jsi pro ně prostě velký idol,“ prohlásila Dalia a dolila si čaj.

Soley pokrčila rameny a ukousla si z jednoho bochánku. „Mňam! Tohle jsou nejlepší *scones*, jaké jsem za poslední dobu jedla.“

Welwitschie se zářivě usmála na svou matku. „Nejsou tak dobrý jako od babičky, ale zatím pořád ještě trénujeme. Že jo, mami?“

Nara se zasmála. „Rozhodně. A s každou další várkou se zlepšujeme, zlatíčko.“

„Babiččiny byly stejně mimo soutěž, ty neměly konkurenci,“ dodala Dalia. „To znamená, že ty vaše jsou teď vážně úplně nejlepší.“

„Jaké máš další plány, Soley?“ chtěl vědět otec. „Jak dlouho tu zůstaneš?“

Soley zaváhala. „Richard zrovna plánuje další vystoupení, ale...“
„Ale?“ Matka ustaraně svráстила čelo.

„Upřímně řečeno, ještě nevím. Jsem teď nějak vyčerpaná. Momentálně vůbec nemám chuť na nějaké další koncerty. Opravdu bych si ráda odpočinula a pořádně se vyspala.“

Matka jí konejšivě položila ruku na předloktí. „Tady můžeš spát, jak dlouho budeš chtít. Pokoj jsme ti připravili. Jen si hezky odpočiň. Máš za sebou hodně náročné období.“

„A co nový nahrávky?“ zeptala se Welwitschie a zvědavě se na Soley podívala.

„Zatím nic neplánuju,“ odpověděla váhavě. „Potřebuju novou inspiraci. Mám teď pocit, že už příliš dlouho přešlapuju na místě, že se... nikam neposouvám.“

„Ale všechny tvoje písničky jsou super,“ oponovala Welwitschie odhodlaně.

Soley naklonila hlavu. „V době, kdy vznikly, byly ideální, to ano, to je pravda. Ale teď...“ Nevěděla, jak se vyjádřit.

Welwitschie se na ni zamyšleně podívala. „Tvoje písničky jsou naprosto skvělé. Líbí se mi úplně všechny. A mým kamarádkám taky.“

Dalia se usmála. „Máš pravdu, Welwitschie. Soleyiny písničky jsou krásné, ale my všichni se měníme. Dokonce i ty, moje milá. Jsi ještě hodně mladá. To, co je pro tebe dneska zábavné, ti zítra může připadat úplně nudné. A stejně tak je to někdy i s námi dospělými. Čas od času vždycky musíme přemýšlet o tom, co vlastně chceme.“ Položila si ruku na hrudník. „Co chce naše srdce.“

Soley si povzdechla. „Když už jsme u toho srdce, je tu ještě něco, co bych vám chtěla říct.“

Rodina se na ni tázavě podívala.

„S Gregem...“ začala. „Už spolu nejsme.“

„Ale ne,“ neubránila se matka překvapení. „Jak to?“

„Pohádali jste se?“ Nara se tvářila nechápavě.

Soley zavrtěla hlavou. „Ne, nepohádali jsme se. Je to...“ Povzdechla si hlasitěji. „Stejně byste se o tom dřív nebo později dozvěděli. Greg si našel jinou.“

Dalia přivřela oči. „Co prosím? On tě podvedl?“

Soley pokrčila rameny.

„To je idiot!“ zasyčela sestřenice rozzlobeně.

„Možná je to tak lepší.“ Soley se napila čaje a zamyslela se. „Kdo ví, k čemu je to nakonec dobré.“

„Řekl ti proč?“ chtěla vědět Nara.

„Dozvěděla jsem se to z fotky v novinách,“ vysvětlila Soley. „Vážný pán nepovažoval za nutné informovat mě osobně.“

„To snad není možné,“ zamumlal její otec, který se jen málokdy vyjadřoval nahlas. „Jestli se mi ten chlap ještě někdy dostane pod ruku...“

„Tati, to je v pořádku,“ obrátila se na něj Soley. „Jasně že to pro mě byl nejdřív obrovský šok. Ale teď... teď už mám pocit, že to prostě nebylo správně.“

„Z fotky?“ vykřikla matka. „Co je to proboha za člověka? To bych do Grega neřekla ani náhodou.“

Soley přikývla. „Stejně jsme se moc nevidali. On má svoje filmy, já svou hudbu...“ Okamžitě jí však bylo jasné, že tenhle pokus o vysvětlení zní spíš jako hodně chabá výmluva.

„Neměla bys ho obhajovat!“ rozhořčila se Dalia. „Podvádět a lhát se prostě nemá!“

„Ano, a právě proto je konec,“ souhlasila Soley. „A teď už o něm nechci ani slyšet.“

Dalia s Narou si vyměnily pohledy. Pak současně vstaly. „Chtěly jsme ti něco ukázat,“ nadhodila Nara spiklenecky.

Soley si vzpomněla na zmiňovaný obraz. „Jsem napnutá.“

„Jen běžte,“ vybídla je matka. „Stejně už jsme dojedli a my tady aspoň poklidíme.“ Obrátila se k Welwitschie. „Pomůžeš mně a Gunnarovi?“

Dívka nadšeně přikývla. „No jasně.“

Dalia a Nara vzaly Soley mezi sebe a zavěsily se do ní.

„Vy z toho teda děláte detektivku,“ neodpustila si, když procházely kolem rodinného záhonu Carterových, kde rostly jen rostliny související s křestními jmény potomků Rose a Alberta.

„Kde máš vlastně Pabla?“ zadívala se Soley tázavě na sestřenici.

Dalia se rozzářila. „Ještě pracuje. Uvidíš ho pak nebo nejpozději zítra.“

„Jste šťastní?“ chtěla vědět Soley, ačkoli nebylo těžké vyčíst odpověď z Daliiny tváře.

„A jak!“ vložila se do hovoru Nara. „Měla bys ty dva někdy vidět spolu. Člověk má pocit, že pro ně na světě nikdo jiný neexistuje.“

„Je to tak zlý?“ chtěla vědět Dalia.

„Ne,“ rozesmála se Nara. „Je to roztomilý.“

„To zní skvěle, Dalie,“ prohlásila Soley. „Mám z tebe velkou radost. Moc si to zasloužíš. A co tvůj táta?“

„Dvakrát nebo třikrát týdně si telefonujeme,“ vyprávěla sestřenice nadšeně. „A holky a *abuelita* taky volají častěji.“ Tím měla na mysli nevlastní sestry a babičku.

„Je tak hezký, že jsi v Mexiku našla tak milou rodinu,“ konstatovala Soley upřímně.

„S Pablem už plánujeme další dovolenou na Yucatánu,“ vykládala Dalia.

„Změna tématu,“ oznámila Nara, když došly ke kůlně. Pustila se Soley a otevřela dveře. „Tak pojd'. Ten obraz je tamhle vzadu.“

Soley a Dalia za ní vstoupily dovnitř. Nara rozhodným krokem zamířila ke vzdálenému konci dřevěného přístřešku a z jedné z mnoha polic vzala plátno a podala ho Soley. „Podívej se na to.“

Soley vzala obraz do rukou a pozorně si ho prohlížela. Nara a Dalia měly pravdu. Žena na obraze skutečně vypadala přesně jako ona. Stejně rysy v obličejí, světlé oči, plná zakřivená ústa, světlé vlasy a malý nos. „To není možné,“ hlesla. „Kdo to je?“

„Ty,“ odpověděly Nara a Dalia jednohlasně.

Soley zavrtěla hlavou. Prohlédla si šaty zblízka, jemný krajkový límeček, těžkou látku. „Takové šaty jsem na sobě rozhodně nikdy neměla.“

„Ale jsi to přece ty, ne?“ naléhala Dalia.

„Nemám tušení, kdo to je. Tajný dvojče?“ reagovala Soley provokativně. Pak obraz obrátila. „Nedokážu přečíst letopočet. Co je tam napsané?“ Přiblížila si plátno ještě víc k obličejí a přimhouřila oči. „Devatenáct set... něco se čtyřkou?“

Dalia a Nara přikývly. „Na tohle už jsme přišly taky. Ale ten obraz přece nemůže být starý osmdesát let, ne?“

„Co já vím.“ Soley se zadívala na Dalii. „To ty jsi přece výtvarná umělkyně.“

„Tím si tedy nejsem jistá,“ přiznala. „Každopádně, z čistě technického hlediska je to namalované velice dobře.“

Soley vzala obraz znovu do ruky a prohlížela si ho. „Kdo je ta žena? A proč je mi tak podobná?“

Když Soley druhý den ráno vešla do jídelny, rodiče a Nara už seděli u snídaně. Welwitschie byla tou dobou ve škole a Dalia měla schůzku s novou klientkou.

„Dobré ráno,“ pozdravila Soley a opřela o židli obraz ženy, která se jí tolik podobala. „Omlouvám se, že jdu pozdě. Už dlouho jsem nespala tak tvrdě.“ Posadila se. „Skoro jsem zapoměla, jaký je to pocit ležet ve vlastní posteli. Není nad to být doma.“

Matka se na ni s úsměvem podívala. „Domov je tam, kde je tvoje srdce.“

